

(Առ Գրիգորիս վարդապետ որդին իւր
յէջմիածին)

Ողջունիւ յիշեցուցանեմ քեզ զբանս Գրոց որ կարողն են զքեզ առնել իմաստուն, զի պատուիրանք Տեառն լոյս են աչաց, որպէս եւ Տէրն ասէր ընտրելոցն եթէ սիրէք զիս զպատուիրանս իմ պահեսջիք, այսինքն յայտնէր միշտ զմարդասիրութիւն իւր՝ թէ ոչ մտռանամ զձեզ, այլ փոխանակ իմոյս բարերարութեան զոր առնէի աչօք բացօք մինչդեռ ընդ ձեզ կայի, եւ ի համբառնալն իմ յերկինս որ անտեսանամ ի ձէնջ, տամ ձեզ մխրթարիչ գայն զոր աշխարհս ոչ կարէ ընդունել, այլ դուք՝ որ զիսն սիրէք. եւ որ զիս սիրէ՝ զպատուիրանս իմ պահէ: Եւ զայս վասն այն քեզ եզի բնաբան, զի զամենայն պատուիրեայս իմ պահեսցես, այսինքն շահեսցիս: Միթէ՞ զայս գրելով քեզ պահանջեմ՝ թէ զիմն պահեսցես եւ զԳրոցն՝ ոչ, քա՛ւ լիցի զայս մեզ կարծել: Այլ զի որպէս գրաւորականն եւ աւետարանական եւ առաքելականն իցէ՝ պարտ է մեզ պահպանել: Զնոյնս յիշեցուցեալ բազմապատկեմ ի մտի պահել եւ ի սրտի բեւեռել եւ յողիս տպաւորել: Զի թէ ընդդիմացի ոք քեզ կամ ինձ ասել՝ Զի՞նչ կայ քո ընդ հօր քո այսուհետեւ, երբ ատեցեր զաշխարհ եւ զաշխարհականս, բերելով վկայ զբանն Տեառն թէ Որ սիրէ զհայր կամ զմայր առաւել քան (զիս), չէ ինձ արժանի: Պատասխանեմք առ այս. Ճշմարիտ են բանք Տեառն եւ արդար է նոյն, բայց ատելն քո զաշխարհ՝ իմով կամօք էր: Բ. զիմ պարտքս վճարես, զի ես զչնորհն Աստուծոյ ընդ տիգմն թաւալեցի, ի վարչամակ ծրարելոյս երկեայ զի մի պատժապարտ գտանիցիմ: Գ. սիրելն քո ոչ միայն ծնողութեան սակի՝ այլ եւ դաստիարակութեան: